

KORONAVIRUS

Virus, který se nyní šíří po světě a způsobuje čínskou chřipku (nemoc covid 19), nese označení „Koronavirus“. Výraz Koronavirus (Coronavirus) označuje viry, které způsobují onemocnění zvířat a lidí. Jejich vlastností jsou právě případy přenosu mezi živočišnými druhy. Název „korona“ pochází z latinského slova Corona (koruna) je odvozen od charakteristického uspořádání vnější stavby obalu virů ve tvaru královské koruny (či přeneseně sluneční koróny).

Královská koruna je symbolem moci a autority. Koronavirus se viditelně podobá koruně a má nad námi lidmi opravdu obrovskou moc. Pouhým okem je sice neviditelný, ale povšimněte si, k čemu všemu miliony – vlastně miliardy – lidí donutil, a co všechno kvůli němu naopak dělat nemůžeme.

Důrazně nám také připomíná, jak jsme zranitelní. Člověk na svou smrtelnost snadno zapomíná. Koronavirus dokládá, že náš vztah ke stvoření a také vztah stvoření k nám není v pořádku. A že se to nestalo náhodou.

Ale existuje ještě jiná koruna, která je naší nadějí: **trnová koruna**, kterou vložili Pánu

Ježíši u soudu na hlavu předtím, než byl popraven. Tato koruna dokládá, jak hluboká je propast mezi stvořením a jeho Stvořitelem. Zemi stvořil Bůh, ne my. Nejsme jejími majiteli, přestože o to usilujeme. Jsme jen nájemníky a správci a máme v této věci nedostatky – mnozí z nás si zpackali život nebo ho zpackali druhým, nemluvě o tom, co jsme provedli s planetou.

Není možné připravit pro lidi dva ráje: jeden ve spojení s Bohem a druhý bez Boha. Koronavirus velmi rychle bortí naše iluze o tom, že na zemi vybudujeme dokonalý svět. Naše původně netečné, či dokonce samolibé reakce se jeho přičiněním mění v upřímné zděšení, pocit zmaru a hněv.

V porušeném světě, který je důsledkem hříchu ničen, jsou bolest a utrpení nevyhnutelné. Dokud nezačal na celé planetě řídit koronavirus, před touto realitou jsme možná utíkali. Teď ho už ale nelze ignorovat, stejně jako nelze ignorovat otázky života a smrti, na které nás upomíná.

Podle J. Lennox: *Kde je Bůh v době koronaviru*

AKTUÁLNÍ INFORMACE

LETNICE VE FARNOSTI

V sobotu 30. května 2020 od 18.00 h budeme v děkanském kostele slavít **svatodušní vigílii**, při které přijme iniciační svátosti pět katechumenů. Po mši svaté se sejdeme na faře k **agapé**, o které jsme byli ochuzeni o letošních Velikonocích a na které jsou zváni všichni farníci. Prosím o přípravu drobného občerstvení na tento večer.

Nezapomínejte prosím zvláště v těchto dnech se za naše katechumeny modlit.

FARNÍ BRIGÁDA

V sobotu 6. června 2020 od 8.00 h ráno se opět společně sejdeme k údržbě a úklidu okolí děkanského kostela. Všichni farníci jsou srdečně zváni k pomoci.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 21. května 2020. **Uzávěrka následujícího čísla: 4. června 2020.** Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 11 24. května 2020

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 25. 5. – 7. 6. 2020

25. 5. Po – – –

26. 5. Út *Památka sv. Filipa Neriho, kněze*
KO 18.00 za † Miluši Vrabcovou

27. 5. St KA 08.00 za farníky

28. 5. Čt KA 08.00 za farníky

29. 5. Pá KO 18.00 za †† Ivana, Honzu a Josefa Frantovy a Marii a Olgu

30. 5. So **Svátek sv. Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze**

KA 08.30 za uzdravení Josefa

v kapli poutní slavnost

KO 18.00 **vigilie ze slavnosti Seslání Ducha Svatého**

za farníky

udílení svátosti křtu a biřmování dospělým katechumenům

31. 5. Ne **Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO**

KO 08.30 za † Milenu Plachtovou a rodiče

1. 6. Po *Památka Panny Marie, Matky církve*

2. 6. Út KO 18.00 za uzdravení Emílie

3. 6. St *Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků*
KA 08.00 za práci a zdraví

4. 6. Čt **Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze**
KA 08.00 za děti

5. 6. Pá *Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka*
KO 18.00 za ctitele Božského Srdce Ježíšova

od 16.30 v KO svátost smíření

6. 6. So KA 18.00 za vyřešení partnerských vztahů

7. 6. Ne **Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE**

KO 08.30 za †† z rodů Starcových, Matějkových a Kubíkových

KO 14.00–16.00 *tichá adorace NSO*

Farnost
sv. Petra a Pavla

MARIA JAKO ZKRATKA K BOHU

Matku Ježíšovu nelze uctívat jenom v květnu a nejen za pandemie, to my v naší církvi víme. Maria není nějaká katolická třešnička na dortu, nějaká přímlyvkyně ad libitum, nezávazný přídavek k učení o Pánu Kristu. Je pravda, že katolíci žijí více ze soukromých zjevení než z věrouky o Matce Ježíšově. Asi Panna Maria počítá s tím, že průměrný katolík chce mít zkušenosti s Bohem jedině v tom řádu, který ho zajímá, v řádu hmotném: něco vidět, slyšet, nad něčím žasnout. Vzácná je ovšem generace katolíků, které více zajímá řád ducha než hmoty. Co to ale je řád ducha? Poznáváme, že pro nás je Maria nepostradatelná, protože ona byla nepostradatelná pro samotného Boha, pro jeho plán na povýšení člověka. Ježíš ji už na začátku svého působení nazývá slavnostně „ženo“ v Káni galilejské. Na

konci života na kříži zase říká „ženo“. Žena je na počátku dle bible stvořena jako Boží obraz a jeho podoba. Na konci Bible je zase žena oděná sluncem a mezi tím ovšem je boj o nadvládu nad světem. A zase je tam ta krásná věta: Rozpoutám nepřátelství mezi tebou a ženou. Uprostřed tohoto boje se nacházíme. A tam je, jak vidno, Maria také nepostradatelná. My ovšem víme, že je vítězící, právě pro svou něžnost a křehkost, nad rafinovaností, hrubostí a zlobou knížete tohoto světa. Maria je na křivolaké cestě k Bohu jakási zkratka, pěšina. Kdo na ni přijde, nebude se motat v kruhu, houští svého života. Někdy se člověk na své cestě k Bohu točí jen kolem sám sebe a ani to netuší. I tam, na naší duchovní, cestě je Maria nepostradatelná.

P. Jan Rybář SJ

KONVERTITÉ – RADOSTI I STRASTI

Jako konvertité bývají označováni ti, kteří se po letech vrátí k životu v církvi, nebo ti, kteří ve své dospělosti objeví křesťanství, víru a církev, chtějí se stát křesťany a jsou včlenění do církve iniciačními svátostmi, tedy křtem, biřmováním a eucharistií.

Navrátilci někdy potřebují získat zpět důvěru okolí

Ti, kteří se do církve vrací po letech, mají mnohdy představy o životě v církvi poněkud vybledlé a postarší, ale církev pro ně zpravidla není zcela cizím prostředím. Proto jim nebývá příliš zatěžko se do života v církvi, který kdysi opustili, vrátit a spojit si své dávnější vzpomínky s vnímáním současnosti. Často potřebují „dohnat, co zameškali“, asi tak, jako když se člověk po dlouhém pobytu v cizině vrátí mezi své příbuzné ve vlasti. Pokud se setkají s ochotnou pomocí v doplňování toho, co jim uniklo, mívají snahu se do všeho vpravit co nejrychleji.

Problémem ovšem může být, když jejich křesťanské okolí, které zná jejich minulost, ví o tom, že dlouho byli nejen mimo církev, ale přímo proti církvi a ubližovali místním křesťanům. Není divu, že v takovém případě může trvat delší dobu, než si takovýto „navrátilce“ získá důvěru a než zažije skutečné odpuštění od těch, kterým kdysi ublížil a kteří s ním sdílejí „jednu kostelní lavici“. A není také divu, že si mnozí kladou otázku, jestli to dotyčný člověk myslel doopravdy tehdy, když byl proti křesťanství, nebo teď, když chce být jedním z křesťanů. Ale odepírat zásadně a trvale skutečnému kajícímu „navrat do otcovského domu“ by bylo doslova nekřesťanské. Ostatně jako silný argument tu může být obrácení Šavla ve svatého Pavla, byť každý navracející se nemusí být ani jedním, ani druhým.

Dospělí konvertité mnohdy prožívají pocit cizoty a neznalost poměrů

Ti, kdo do církve vstupují jako dospělí, jsou prakticky vždy v obtížné situaci. Ta se podobá

situaci člověka, který se jako sirotek přiznal do početné rodiny s rozvětveným příbuzenstvem. Mnozí ho přivítají, ale on se mezi nimi nevyzná, není schopen si všechny najednou zapamatovat, nesdílí jim známé vzpomínky a často se trápí nejistotou, zda ho všichni přijmou a zda mezi nimi obstojí.

Konvertita tedy během své přípravy na křest vstupuje do prostředí, které je pro něho neznámé, v němž se ale křesťané pohybují s velkou samozřejmostí. To se ale nezmění ani okamžikem křtu. I když je uvítán a je mu věnována upřímná pozornost, určitý pocit cizoty a neznalosti poměrů u mnohých přetrvává a může mizet teprve časem.

I křesťané v okolí konvertity jsou v obtížné situaci

Ale i křesťané v okolí konvertity jsou v obtížné situaci. Mají chápat, že konvertita je na tom dlouhodobě do jisté míry jinak než oni, protože nemá zkušenost křesťanského života. Současně mu ale nemají příliš silně dávat najevo, že je jiný než oni. Někdy to ještě komplikují určitá až skoro naivní nadšenost konvertity, kterou ti, kdo žijí v církvi odmalička, většinou zcela nesdílejí. Zdánlivá nebo i skutečná vlažnost a kritičnost křesťanů, mezi které konvertita přichází, ho potom mate, někdy i pohoršuje nebo zraňuje.

Ztrátou nadšení a obdivu musí projít každý

Konvertita často vstupuje do církve jako do téměř ideálního prostředí, ve kterém ho mnohé okouzluje a plní nadšením. Tento idealizující pohled není možné udržovat trvale, ani by to nebylo dobré. Konvertita ostatně sám časem přejde do stavu, v němž vnímá nedokonalost křesťanů, chyby v uspořádání života ve farnosti nebo v celé církvi, a pocítí zklamání. To nové a zářivé mu jaksi zešedne a církev se mu přestane jevit jako „nebe na zemi“. Touto ztrátou nadšení a obdivu musí projít snad každý konvertita.

Doprovázející by měl mít pro krize konvertity pochopení

Velmi záleží na tom, kdo ho v těchto obdobích doprovází a jak to dělá. Citlivost doprovázejícího je zde důležitá. A také důvěra v Boží péči, která je schopna nechat konvertitu bloudit oklikami, a přitom ho neztratit.

Doprovázející by měl mít pro krize konvertity pochopení a schopnost ho

v nich uklidnit, což není totéž jako přivést ho k lhostejnosti. Nikdo, ani konvertita, nemůže žít trvale v idealizované církvi mezi ideálními nebo idealizovanými křesťany. Po-

třebuje se s pomocí druhých dopracovat ke zralé lásce, která dokáže milovat lidi reálné, je schopna překonat zklamání, a k trpělivosti, která unese i hledání odpovědí na zatím nezodpovězené otázky.

Kontakt s konvertity přináší „křesťanům odmalička“ mnoho pozitivního

Při tom všem ale není jen konvertita tím, kdo získává. Upřímný a otevřený kontakt s konvertity přináší těm, kteří jsou křesťany odmalička, mnoho pozitivního. Přivádí je k otázkám, které si sami ani nepoložili, ač by měli, a proto na ně zatím nehledali odpovědi. Pomáhá jim ocenit to, co v církvi a jejím životě považují za samozřejmé a co je ve skutečnosti obdarováním. Dává jim radost z toho, že mohou být svědky růstu konvertity ve víře – růstu, který se neobejde bez překonávání překážek, někdy i krizí nebo ztráty prvotního nadšení.

Podle knihy P. Aleše Opatrného: *Evangelizace a víra*

